

Настала зима. Товста снігова ковдра вкрила Заячий луг. Дерева надягли важкі снігові шапки. Довкола дуба, в якому влаштували собі житла звірятка, метушилися лісові мешканці. Адже завтра Різдво, а роботи було ще дуже багато. Білка старанно прикрашала вхід до оселі-дупла. Єнот витягував із сховку різдвяну

ялинку. Сорока звично метушилася, а мишки розгрівали лопатами сніг.

Тим часом Маленький Зайчик, якого називали ще Другом-Лицарем, ішов провідати Гуску.

— Я вже чекала на тебе, Друже-Лицарю, — прогелготіла Гуска і показала йому гарну червону шапку з помпоном, яку вона власно-руч пошила.

Це мав бути подарунок для Бузинового Ведмедя. Маленький Зайчик дуже порадів з цього.

— О, яка гарненька! — вигукнув він. — Про таку Ведмідь мріяв уже давно!

— Я впевнена, що шапка йому підійде, — промовила Гуска.

А де ж Бузиновий Ведмідь?

Той також був дуже заклопотаний.

Він розстараався на подарунок для свого найкращого друга Маленького Зайчика. Це була пара теплих вовняних шкарпеток, які принесла для нього Сорока.

— Ноги в Зайчика більше ніколи не змерзнуть, — задоволено пробурмотів Ведмідь.

Аж ось він здаля помітив свого друга. Маленький Зайчик ішов, посвистуючи. І Ведмідь хутенько заховав шкарпетки в стару діжу біля дуба.

— Так хочу випити гарячого чаю з кексом! А ти, Ведмідю? — запитав Маленький Зайчик.

— Залюбки, Друже-Лицарю! — радісно прогудів Ведмідь.
Хіба ж це не прекрасно?! Випити гарячого чаю в теплій,
затишній хатині разом із другом напередодні Різдва!

